

Arrest

nr. 218 965 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 1 maart 2013. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 november 2013 werd dit verzoek definitief geweigerd. Op 19 september 2013 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Verzoekster diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op 4 juni 2014. Deze aanvraag werd op 22 juli 2014 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 7 augustus 2014 werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 14 februari 2017 werd namens het minderjarig kind van verzoekster een nieuwe asielaanvraag ingediend. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen weigerde op 24 augustus 2017 dit verzoek. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de Raad van 10 januari 2018.

1.5. Op 7 september 2017 werd namens het minderjarige kind van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 20 september 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 3 oktober 2018 werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: T. V.

geboortedatum: 09.09.1988

geboorteplaats: P. nationaliteit: Russische Federatie

+1 minderjarig kind

(…) M. V. V. née le 05/05/2004 a K. de nationalité russe

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Oostende op 03.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij/Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar/zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene gaf geen gehoor aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 21.09.2013 en op 07.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar/zijn evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is bijgevolg proportioneel. Gelet op wat voorafgaat, wordt er geen termijn toegekend. Betrokkene diende op 01.03.2013 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30.08.2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq va, 19.09.2013) per aangetekend schrijven. Betrokkene diende vervolgens een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RW). De RW verwierp dit beroep op 08.11.2013. Betrokkene kreeg tot 05/12/2013 uitstel tot verlaten van het grondgebied.

Het minderjarig kind van betrokkene (V.M., °05/05/2004) heeft op 14.02.2017 een asielaanvraag ingediend. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 24.08.2017. Betrokkene diende een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RW) op 27.09.2017. De RW verwierp dit beroep op 10.01.2018.

Betrokkene diende op 04.06.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 22.07.2014. Deze beslissing is op 07.08.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (met onmiddellijke ingang) en een inreisverbod van twee jaar.

Minderjarig kind (V.M., °05/05/2004) van betrokkene heeft op 07.09.2017 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20.09.2018 en betekend op 03.10.2018.

Dienst Vreemdelingenzaken informeerde betrokkene en haar gezin over de mogelijkheden van een vrijwillig vertrek. Dit gesprek vond plaats op 21.01.2017. Betrokkene tekende een contract waarin zij te kennen gaf uiterlijk op 27.02.2017 aan te zullen tonen dat zij bezig zou zijn met de organisatie van zijn terugkeer. Het contract vermeldde evenzeer dat, wanneer betrokkene en haar gezin niet vrijwillig zouden terugkeren, een gedwongen verwijdering tot de opties behoorde. Aangezien betrokkene het land niet vrijwillig heeft verlaten, is er grond om aan te nemen dat zij dit tevens niet zal doen in de toekomst. Betrokkene is dus zeer goed op de hoogte van de mogelijke gevolgen van een illegaal verblijf op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding door de politie van Oostende op 03.10.2018 dat ze in België is met haar gezin omdat ze problemen hebben. Zowel haar leven als haar familie wordt bedreigd. Deze angst voor vervolging werd reeds onderzocht in een eerder verzoek om internationale bescherming. Zij brengt geen nieuwe argumenten aan die een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM zou rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar/zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar/zijn om aan te nemen dat zij in de Russische Federatie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een echtgenoot K., V. (°03.09.1973) en een minderjarig kind M., V. (°05/05/2004). Zij zijn allen illegaal en dienen het land te verlaten. Daar zij allen samen verwijderd dienen te worden, wordt het kerngezin niet geschonden. Het gezin beschikt ook niet over andere familieleden binnen België of een andere lidstaat van de Schengenzone (zie interview asielzoeker van 06.03.2013). Betrokkene en haar/zijn gezin verblijven 5 jaar in België. Toch betreft het dossier nog steeds een eerste toelating. De overheid mengt zich dus niet in het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om het gezin te repatriëren naar het land van herkomst. Het belang van de overheid en haar/zijn strijd tegen de illegaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar/zijn illegaal verblijf in België verder te zetten. Deze beslissing betekent bijgevolg geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Het gezin haalt in de eerste regularisatieaanvraag van 04.06.2014 (op basis van 9bis van de wet van 15.12.1980) elementen van integratie aan, zoals kennis van het Nederlands. Bij het gesprek rond vrijwillige terugkeer dd. 27.01.2017 blijkt echter dat geen van beide ouders Nederlands spreken. Op dat moment is het gezin echter reeds bijna vier jaar in België. Een dergelijk gebrek aan inzet om zich de taal

eigen te maken, getuigt niet van een wil tot integratie. Bovendien dient gesteld te worden dat het loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RW, nr. 8.811, 14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden door de bestreden beslissing geschonden.

Het minderjarig kind (V.M., °05/05/2004) van het gezin loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven - meerbepaald tot haar negende levensjaar - in de Russische Federatie door en spreekt/schrijft zij dus Russisch. Betrokkene en haar man hebben bovendien nog familie wonen in Rusland. Ten slotte keert het hele gezin terug naar de Russische Federatie en betekent een repatriëring dus geen scheiding van het kerngezin. Deze elementen doen vermoeden dat een re-integratie van het gezin in de Russische maatschappij vrij vlot zal verlopen. Er is met betrekking tot het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Tevens is het hoger belang van het kind niet geschaad.

In bovenstaande paragrafen werd uitvoerig ingegaan in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico OP onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene gaf geen gehoor aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 21.09.2013 en op 07.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar/zijn evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is bijgevolg proportioneel. Gelet op wat voorafgaat, wordt er geen termijn toegekend. Betrokkene diende op 01.03.2013 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30.08.2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq va, 19.09.2013) per aangetekend schrijven. Betrokkene diende vervolgens een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RW). De RW verwierp dit beroep op 08.11.2013. Betrokkene kreeg tot 05/12/2013 uitstel tot verlaten van het grondgebied.

Het minderjarig kind van betrokkene (V.M., °05/05/2004) heeft op 14.02.2017 een asielaanvraag ingediend. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 24.08.2017. Betrokkene diende een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RW) op 27.09.2017. De RW verwierp dit beroep op 10.01.2018.

Betrokkene diende op 04.06.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 22.07.2014. Deze beslissing is op 07.08.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (met onmiddellijke ingang) en een inreisverbod van twee jaar.

Minderjarig kind (V.M., °05/05/2004) van betrokkene heeft op 07.09.2017 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20.09.2018 en betekend op 03.10.2018.

Dienst Vreemdelingenzaken informeerde betrokkene en haar gezin over de mogelijkheden van een vrijwillig vertrek. Dit gesprek vond plaats op 21.01.2017. Betrokkene tekende een contract waarin zij te kennen gaf uiterlijk op 27.02.2017 aan te zullen tonen dat zij bezig zou zijn met de organisatie van zijn terugkeer. Het contract vermeldde evenzeer dat, wanneer betrokkene en haar gezin niet vrijwillig zouden terugkeren, een gedwongen verwijdering tot de opties behoorde. Aangezien betrokkene het land

niet vrijwillig heeft verlaten, is er grond om aan te nemen dat zij dit tevens niet zal doen in de toekomst. Betrokkene is dus zeer goed op de hoogte van de mogelijke gevolgen van een illegaal verblijf op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding door de politie van Oostende op 03.10.2018 dat ze in België is met haar gezin omdat ze problemen hebben. Zowel haar leven als haar familie wordt bedreigd. Deze angst voor vervolging werd reeds onderzocht in een eerder verzoek om internationale bescherming. Zij brengt geen nieuwe argumenten aan die een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM zou rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar/zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar/zijn om aan te nemen dat zij in de Russische Federatie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een echtgenoot K., V. (°03.09.1973) en een minderjarig kind M., V. (°05/05/2004). Zij zijn allen illegaal en dienen het land te verlaten. Daar zij allen samen verwijderd dienen te worden, wordt het kerngezin niet geschonden. Het gezin beschikt ook niet over andere familieleden binnen België of een andere lidstaat van de Schengenzone (zie interview asielzoeker van 06.03.2013). Betrokkene en haar/zijn gezin verblijven 5 jaar in België. Toch betreft het dossier nog steeds een eerste toelating. De overheid mengt zich dus niet in het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om het gezin te repatriëren naar het land van herkomst. Het belang van de overheid en haar/zijn strijd tegen de illegaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar/zijn illegaal verblijf in België verder te zetten. Deze beslissing betekent bijgevolg geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Het gezin haalt in de eerste regularisatieaanvraag van 04.06.2014 (op basis van 9bis van de wet van 15.12.1980) elementen van integratie aan, zoals kennis van het Nederlands. Bij het gesprek rond vrijwillige terugkeer dd. 27.01.2017 blijkt echter dat geen van beide ouders Nederlands spreken. Op dat moment is het gezin echter reeds bijna vier jaar in België. Een dergelijk gebrek aan inzet om zich de taal eigen te maken, getuigt niet van een wil tot integratie. Bovendien dient gesteld te worden dat het loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RW, nr. 8.811, 14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden door de bestreden beslissing geschonden.

Het minderjarig kind (V.M., °05/05/2004) van het gezin loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven - meer bepaald tot haar negende levensjaar - in de Russische Federatie door en spreekt/schrijft zij dus Russisch. Betrokkene en haar man hebben bovendien nog familie wonen in Rusland. Ten slotte keert het hele gezin terug naar de Russische Federatie en betekent een repatriëring dus geen scheiding van het kerngezin. Deze elementen doen vermoeden dat een re-integratie van het gezin in de Russische maatschappij vrij vlot zal verlopen. Er is met betrekking tot het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Tevens is het hoger belang van het kind niet geschaad.

In bovenstaande paragrafen werd uitvoerig ingegaan in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico OP onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene gaf geen gehoor aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 21.09.2013 en op 07.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar/zijn evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is bijgevolg proportioneel. Gelet op wat voorafgaat, wordt er geen termijn toegekend. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.7. Op diezelfde datum wordt beslist tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : T. V.

geboortedatum : 09.09.1988 geboorteplaats: P. nationaliteit: Russische Federatie

+ 1 minderjarig kind

(...) M. V. V. née le 05/05/2004 a K. de nationalité russe

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 03.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Oostende op 03.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico OP onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene gaf geen gehoor aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 21.09.2013 en op 07.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar/zijn evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is bijgevolg proportioneel. Gelet op wat voorafgaat, wordt er geen termijn toegekend. Betrokkene diende op 01.03.2013 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30.08.2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 13qq va, 19.09.2013) per aangetekend schrijven. Betrokkene diende vervolgens een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RW). De RW verwierp dit beroep op 08.11.2013. Betrokkene kreeg tot 05/12/2013 uitstel tot verlaten van het grondgebied.

Het minderjarig kind van betrokkene (V.M., °05/05/2004) heeft op 14.02.2017 een asielaanvraag ingediend. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 24.08.2017. Betrokkene diende een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (RW) op 27.09.2017. De RW verwierp dit beroep op 10.01.2018.

Betrokkene diende op 04.06.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 22.07.2014. Deze beslissing is op 07.08.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (met onmiddellijke ingang) en een inreisverbod van twee jaar.

Minderjarig kind (V.M., °05/05/2004) van betrokkene heeft op 07.09.2017 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20.09.2018 en betekend op 03.10.2018.

Dienst Vreemdelingenzaken informeerde betrokkene en haar gezin over de mogelijkheden van een vrijwillig vertrek. Dit gesprek vond plaats op 21.01.2017. Betrokkene tekende een contract waarin zij te kennen gaf uiterlijk op 27.02.2017 aan te zullen tonen dat zij bezig zou zijn met de organisatie van zijn terugkeer. Het contract vermeldde evenzeer dat, wanneer betrokkene en haar gezin niet vrijwillig zouden terugkeren, een gedwongen verwijdering tot de opties behoorde. Aangezien betrokkene het land niet vrijwillig heeft verlaten, is er grond om aan te nemen dat zij dit tevens niet zal doen in de toekomst. Betrokkene is dus zeer goed op de hoogte van de mogelijke gevolgen van een illegaal verblijf op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding door de politie van Oostende op 03.10.2018 dat ze in België is met haar gezin omdat ze problemen hebben. Zowel haar leven als haar familie wordt bedreigd. Deze angst voor vervolging werd reeds onderzocht in een eerder verzoek om internationale bescherming. Zij brengt geen nieuwe argumenten aan die een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM zou rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar/zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar/zijn om aan te nemen dat zij in de Russische Federatie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een echtgenoot K., V. (°03.09.1973) en een minderjarig kind M.V. (°05/05/2004). Zij zijn allen illegaal en dienen het land te verlaten. Daar zij allen samen verwijderd dienen te worden, wordt het kerngezin niet geschonden. Het gezin beschikt ook niet over andere familieleden binnen België of een andere lidstaat van de Schengenzone (zie interview asielzoeker van 06.03.2013). Betrokkene en haar/zijn gezin verblijven 5 jaar in België. Toch betreft het dossier nog steeds een eerste toelating. De overheid mengt zich dus niet in het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om het gezin te repatriëren naar het land van herkomst. Het belang van de overheid en haar/zijn strijd tegen de illegaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar/zijn illegaal verblijf in België verder te zetten. Deze beslissing betekent bijgevolg geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Het gezin haalt in de eerste regularisatieaanvraag van 04.06.2014 (op basis van 9bis van de wet van 15.12.1980) elementen van integratie aan, zoals kennis van het Nederlands. Bij het gesprek rond vrijwillige terugkeer dd. 27.01.2017 blijkt echter dat geen van beide ouders Nederlands spreken. Op dat moment is het gezin echter reeds bijna vier jaar in België. Een dergelijk gebrek aan inzet om zich de taal eigen te maken, getuigt niet van een wil tot integratie. Bovendien dient gesteld te worden dat het loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RW, nr. 8.811, 14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden door de bestreden beslissing geschonden.

Het minderjarig kind (V.M., °05/05/2004) van het gezin loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven - meerbepaald tot haar negende levensjaar - in de Russische Federatie door en spreekt/schrijft zij dus Russisch. Betrokkene en haar man hebben bovendien nog familie wonen in Rusland. Ten slotte keert het hele gezin terug naar de Russische Federatie en betekent een repatriëring dus geen scheiding van het kerngezin. Deze elementen doen vermoeden dat een re-integratie van het gezin in de Russische maatschappij vrij vlot zal verlopen. Er is met betrekking tot het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Tevens is het hoger belang van het kind niet geschaad.

In bovenstaande paragrafen werd uitvoerig ingegaan in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

*Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande geen afbreuk.
Twee jaar*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoekster opkomt tegen drie afzonderlijke beslissingen. Zij betoogt dat er onvoldoende samenhang is, zodat het beroep enkel ontvankelijk moet worden verklaard ten aanzien van de eerste in het verzoekschrift vermelde beslissing. Het beroep moet, aldus verwerende partij, onontvankelijk worden verklaard wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod.

Vervolgens werpt de verwerende partij met betrekking tot de weigeringsbeslissing van de aanvraag op grond van artikel 9bis (eerste bestreden beslissing) op dat het beroep in hoofde van het minderjarig kind enkel werd ingesteld door de moeder en niet door de vader. Zij werpt op dat naar luid van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) de ouders die gezamenlijk het gezag over het kind uitoefenen, hun kinderen gezamenlijk dienen te vertegenwoordigen in rechte. De verwerende partij werpt dan ook op dat in de mate het beroep in hoofde van het kind slechts door de moeder alleen werd ingesteld, het onontvankelijk moet worden verklaard.

2.2. De advocaat van verzoekster verklaart zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.3. Het voorwerp van het beroep en de procesbekwaamheid of hoedanigheid van de partijen behoren tot de primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van het beroep en dienen desnoods ambtshalve te worden onderzocht. Er bestaat evenwel geen rangorde in het onderzoek van de verschillende ontvankelijkheidsvoorwaarden. In het kader van een effectieve rechtsbescherming gaat het dan ook niet op om, zoals verwerende partij in haar nota voorstelt, het onderzoek naar de primaire ontvankelijkheid zo te organiseren dat, nadat het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard bij gebreke aan samenhang, vervolgens ook de eerste beslissing onontvankelijk te verklaren bij gebreke aan de vereiste hoedanigheid. Wanneer tezelfdertijd verschillende ontvankelijkheidsproblemen rijzen, dienen deze dan ook naast elkaar te worden onderzocht teneinde na te gaan op welke wijze het beroep dient te worden onderzocht. Het zou strijdig zijn met recht op een werkdadig beroep om de ontvankelijkheden in die volgorde te onderzoeken dat de

volgorde van dit onderzoek ertoe zou leiden dat het hele beroep onontvankelijk moet worden verklaard, terwijl dit anders niet het geval zou zijn.

2.4. Wat betreft de eerste bestreden beslissing werpt de verwerende partij terecht op dat verzoekster alleen handelt met betrekking tot haar kind. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster nog steeds een gezin vormt met de vader van het kind en laat niets toe aan te nemen dat zij niet gezamenlijk het ouderlijk gezag over de kinderen zouden uitoefenen. Verzoekster brengt hier ter terechtzitting niets tegen in.

Artikel 376 van het BW bepaalt dat wanneer de ouders die gezamenlijk het gezag over het kind uitoefenen, zij hun kinderen gezamenlijk dienen te vertegenwoordigen in rechte. Aangezien het beroep slechts door de moeder alleen werd ingesteld, is het dan ook onontvankelijk. Verzoekster treedt op als vertegenwoordigster en heeft daarnaast geen verder persoonlijk belang met betrekking tot de eerste bestreden beslissing. In de mate verzoekster in eigen naam opkomt tegen de eerste bestreden beslissing, is het beroep eveneens onontvankelijk.

De eerste exceptie is gegrond.

2.5. Het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod zijn daarentegen evenwel gericht tot verzoekster zelf. Er rijzen met betrekking tot deze beslissingen dan ook geen problemen met betrekking tot de hoedanigheid.

Gelet op de niet-ontvankelijkheid van de eerste bestreden beslissing, dient de exceptie met betrekking tot de samenhang wat deze beslissing betreft, niet te worden onderzocht. De samenhang tussen de tweede en de derde bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod - wordt door de verwerende partij niet betwist.

De exceptie met betrekking tot de samenhang wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

- “- Inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel*
- Schending materiële motiveringsplicht*
- Schending beginselen van behoorlijk bestuur*
- Verbod van willekeur*
- Schending art. 8 EVRM*
- Schending art. 3 EVRM*
- Schending art. 3 Kinderrechtenverdrag*
- Schending onderzoeksplicht art. 74/13 VW.*
- Schending fair-playbeginsel*

IV.1 ONVOLDOENDE REKENING GEHOUDEN MET DE BELANGEN VAN HET KIND

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat het kind van verzoekster wel school loopt in België, maar tot haar negende verbleef in het thuisland. Bovendien zou er nog familie van verzoekster wonen in het thuisland, waardoor het hogere belang van het kind niet zou worden geschaad.

Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekster om haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verwerende partij heeft de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. in casu draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid.

Verzoekster verblijft hier met haar gezin namelijk al zes jaar.

Het kind heeft van haar 9ste levensjaar tot nu onderwijs gekregen volledig in het Nederlands. Zij is ondertussen 14 (bijna 15) jaar.

Zelfs al zou zij Russisch kunnen spreken en schrijven, dan nog dient rekening te worden gehouden met volgende elementen:

- Het kind heeft al 5 jaar geen (grammaticale) lessen meer gekregen omtrent het Russisch of het Russische/ Cyrillische schrift. Het niveau van taalkennis is dus zeer laag tot zelfs onbestaande.
- Het kind heeft het merendeel van lagere school gevolgd in België. Zij volgt op heden middelbaar onderwijs, welke haar voorbereiden op hogere studies.

Een terugkeer zal haar volledig middelbaar onderwijs dus teniet doen en haar kansen op hoger onderwijs belemmeren.

De herfst-en kerstexamens naderen. Door een gedwongen terugkeer zal het kind niet enkel haar examens niet kunnen meedoen, maar eveneens niet vlot kunnen instappen in het Russisch onderwijs, waardoor de kans zeer reëel is dat de schoolloopbaan van het kind onderbroken wordt voor minstens een schooljaar.

Er werd voor het kind al een regularisatieaanvraag ingediend op 07.09.2017. Pas 13 maanden later is de beslissing tot onontvankelijkheid betekend. Verweerster heeft dus meer dan een jaar gewacht om de beslissing te betekenen. Dit dient eveneens in acht te worden genomen bij de beslissing.

Het argument dat het gezin terug wordt gerepatrieerd en dat er nog familieleden zouden zijn in Rusland, dient niet te worden in acht genomen.

De belang van het kind om onderwijs te volgen in België, is niet afhankelijk van de situatie of de daden van de ouders.

De basisbescherming die een kind geniet en die is omschreven in het Kinderrechtenverdrag is niet afhankelijk van het optreden van een ouder. Verweerster heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekster om haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verweerster heeft de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aldus geschonden.

Het is van essentieel belang voor een kind om te beschikken over een veilig familiaal en sociaal kader waarbinnen de materiële voorwaarden aanwezig zijn om een normale opvoeding te krijgen en een harmonieuze ontwikkeling te kunnen hebben van zijn of haar persoonlijkheid.

Verweerster motiveert onvoldoende en heeft onvoldoende onderzocht of het kind kan beschikken omtrent een veilig familiaal en sociaal kader in het thuisland om een normale opvoeding te krijgen.

Alle indicaties wijzen er op heden op dat dit niet zo is, waardoor de terugwijzing van verzoekster en haar kind, niet in het belang is van het kind, terwijl conform art. 3 kinderrechtenverdrag de beslissingen steeds in het belang van het kind moeten zijn.

Het kind heeft voor het overige geen enkele band (meer) met het thuisland.

Er is in deze zin dan ook sprake van een buitengewone omstandigheid.

IV.2. VERZOEKSTER EN HAAR GEZIN DOEN WEL POGINGEN TOT INTEGRATIE

Verweerster brengt aan dat er onvoldoende pogingen tot integratie zouden zijn van verzoekster en haar gezin. Uit een gesprek dd. 27.01.2017 zou blijken dat verzoekster en haar echtgenoot geen (vlot) Nederlands kunnen spreken. Nochtans legde verzoekster in haar verzoekschrift 9BIS dd. 04.06.2014 bewijzen naar voor waaruit blijkt dat zij lessen Nederlands hebben gevolgd (stukken 15 en 16 oorspronkelijk verzoekschrift).

In het art. 9bis VW wordt niet opgenomen dat de verzoekster een specifieke graad van kennis van de taal dient te beheersen.

Dit alles mag aantonen dat verzoekster niet enkel bereid is, maar ook geschikt is om een plaats én in de Belgische maatschappij én op de arbeidsmarkt in te nemen.

Bovendien baseert verweerster zich op een gesprek van inmiddels 1 jaar en 10 maanden geleden. In tussentijd is verzoekster en haar gezin al weer meer geïntegreerd in de Belgische samenleving en is de taal van het Nederlands nog verbeterd.

De stelling van verweerster dat er een gebrek aan inzet zou zijn, is dus gewoon incorrect.

IV.3. GEEN RISICO OP ONDERDUIKEN

Verweerster stelt dat verzoekster dient te worden aangehouden en opgesloten, omdat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Er wordt nergens specifiek gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken zou bestaan. De argumentatie van het bevel het grondgebied te verlaten wordt enkel herhaald. Hierin staat o.a. dat verzoekster geen gehoor heeft gegeven aan de voorgaande verwijderingsmaatregelen en niet vrijwillig was vertrokken.

Dit verklaart echter totaal niet enig mogelijk risico op onderduiken.

De memorie van toelichting van art. 74/14 Vw omschrijft het risico op onderduiken als:

"feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die haar kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat zij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van haar genomen of voorzien wordt".

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet verweerster bij de vaststelling van een risico op onderduiken uitdrukkelijk verwijzen naar artikel 1, §2 Vw en het concrete objectieve criterium aanduiden dat in de zaak van toepassing is.

Zij verwijst niet uitdrukkelijk naar dit artikel in de motivering.

Bovendien moet verweerster bij de vaststelling van een risico op onderduiken ook een individueel onderzoek voeren volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Artikel 1, §2 Vw bepaalt namelijk dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval zoals gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid, gedrag.

Verweerster mag niet automatisch besluiten tot een risico op onderduiken omdat een of meer feiten van de lijst van artikel 1, §2 Vw aanwezig zijn.

Verweerster moet elke individuele situatie in haar geheel onderzoeken.

Verweerster moet bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene (artikel 74/12 Vw).

Verweerster heeft dus geenszins aan haar motiverings- en onderzoeksplicht voldaan.

In casu is er geen enkel risico op onderduiken: verzoekster verbleef de laatste jaren steeds op hetzelfde adres, het kind volgt onderwijs in haar vaste school, er is geen enkel voorgaande gekend waarbij verzoekster is gevlucht of ondergedoken.

De aanhoudingsmaatregel is dus niet opportuun, proportioneel of noodzakelijk en incorrect onderzocht, waardoor deze dient te worden geschorst en vernietigd.

IV.4. VERWEERSTER HEEFT HET RISICO OP ART. 3 EVRM ONVOLDOENDE ONDERZOCHT

Verweerster voerde geen nauwkeurig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bij een eventuele repatriëring van de verzoekster.

Zij stelt enkel dat verzoekster "geen nieuwe elementen" aanbrengt in het onderzoek sinds het verzoek om internationale bescherming.

Conform vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient verweerster een onderzoek te doen naar de mogelijke schendingen. Het is daarbij niet voldoende te verwijzen naar voorgaande beslissingen.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding.

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat verweerster zich beperkt heeft tot de bewering dat uit de door verzoekster ingediende asielaanvraag geen gegronde vrees zou blijken en dat de vroeger ingeroepen elementen reeds werden beoordeeld.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht.

Er is een inbreuk op de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en een gedwongen terugkeer naar het thuisland zou wel degelijk een inbreuk op art. 3 EVRM inhouden.

IV. 5. SCHENDING ART. 8 EVRM

Verweerster stelt dat zij zich niet inmengt in het familiale leven van verzoekster wanneer zij beslist om het ganse gezin te repatriëren. Het belang van de overheid en haar strijd tegen de illegaliteit weegt volgens haar op tegen het belang van verzoekster om haar verblijf in België verder te zetten.

Verzoekster verwijst in eerste instantie naar haar punt IV.1., namelijk het feit dat het minderjarig kind al 6 jaar onderwijs volgt in België.

Verzoekster dient in deze zin zelfs prima facie te worden gevolgd wanneer zij beweert dat er in de motivering van bijlage 13septies geen rekening werd gehouden met het schoolgaande kind van betrokkene en dat de overheid de belangen niet zorgvuldig lijkt te hebben onderzocht en niet alle individuele elementen in het kader van artikel 8 EVRM, in aanmerking heeft genomen.

Een nauwgezet onderzoek van de situatie van verzoekster in het licht van de art. 3 en 8 EVRM moet worden uitgevoerd vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en kan niet worden uitgesteld.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verwerende partij onder meer rekening diende te houden met de bepalingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet, in het bijzonder met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van dat kind, in het licht van het feit dat zij deel uitmaakt van het gezin van verzoekster en haar partner en in het licht van het feit dat zij hier schoolloopt.

Er werd voor het kind een verzoekschrift tot regularisatie al verstuurd in 2017. Op dezelfde dag als het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de negatieve beslissing aan verzoekster betekend. Verzoekster had dus geen enkele mogelijkheid om hierop te repliceren.

Omdat het Belgische recht in het kader van een terugkeerbeslissing geen recht om te worden gehoord vaststelt, wordt verwezen naar artikel 74/13 vreemdelingenwet om het nuttige gevolg van de terugkeerrichtlijn (art. 6) te behouden. Deze bepaling legt een individueel onderzoek op van de situatie van de vreemdeling voor de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat inhoudt dat de betrokkene correct wordt ingelicht over de mogelijkheid haar standpunt te laten gelden wanneer het een administratieve procedure betreft die ongunstige gevolgen voor haar kan hebben.

Er blijkt geenszins dat in het kader van de procedure die heeft geleid tot het bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van twee jaar, de verzoekster de elementen betreffende haar persoonlijke situatie, de administratieve situatie van haar echtgenote en meer bepaald het gezinsleven dat zij met deze laatste onderhoudt, heeft kunnen doen gelden, waarvan de inachtneming tot een andere afloop van de administratieve procedure ter zake had kunnen leiden.

Zonder zich over die elementen uit te spreken, en zonder de verzoekster de mogelijkheid te geven om op nuttige en doeltreffende wijze haar standpunt kenbaar te maken voordat de maatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten was getroffen, haarde een beslissing die haar belangen zou kunnen schaden, heeft de verwerende partij haar recht om gehoord te worden als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie niet geëerbiedigd. (Art. 7, eerste lid, 74/11, § 1, tweede lid, 74/14, § 3, 3°, vreemdelingenwet).

Verweerster stelde in feite dat het niet van belang is dat het kind ruim zes jaar onderwijs volgt in België.

Het is niet omdat verweerster van oordeel is dat de elementen waarmee zij wettelijk verplicht is rekening te houden, niet relevant zijn in casu, dat zij hierdoor ontslagen wordt van haar verplichting tot het motiveren van de beslissing die zij neemt.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerster rekening heeft gehouden met de elementen waartoe zij overeenkomstig artikel 74/13 vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. (Art. 62 vreemdelingenwet; art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen).

Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM (EHRM (GK) 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met

name, enerzijds, het behouden van eenheid van het gezin en, anderzijds, het wel haar van het kind (EHRM (GK) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulingeren Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen/de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EH RM (GK) 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk haar van hun ouders (EHRM (GK) 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 118)."¹³

Er werd door verweerster in casu geen rekening gehouden met de huidige leeftijd van het kind, de situatie in het gastland België, noch die van het thuisland, noch de mate waarin het kind afhankelijk is van haar ouders, terwijl in realiteit de bestreden beslissing rechtstreeks impact heeft op het kind.

Verweerster stelt enkel dat het kind al 9 jaar was bij aankomst en dat het hele gezin wordt gerepatriëerd. Er is dus duidelijk onvoldoende onderzoek geweest, waardoor er opnieuw sprake is van een inbreuk op de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Indien verweerster een correcte controle had uitgevoerd, was zij te weten gekomen dat de belangen van het kind geenszins gerespecteerd worden bij een terugkeer en dat art. 8 EVRM geschonden is.

Daarenboven heeft verzoekster en haar gezin zich verankerd in de Belgische samenleving.

Uit de bestreden beslissingen blijkt aldus niet dat bij het beoordelen van het bestaan van de ingeroepen gezinsbanden rekening werd gehouden met alle relevante factoren en omstandigheden eigen aan de zaak, waardoor een schending van de motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Er werd in de bestreden beslissing vermeld:

"Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met haar verklaringen"

Er werd zelfs niet ingevuld op welke plaats en welke datum verzoekster zou gehoord geweest zijn, waardoor dient te worden besloten dat verzoekster nooit gehoord is!

Dit lijkt een standaardzin die niet eens wordt aangepast naar het specifiek dossier van verzoekster, waardoor er willekeur blijkt te zijn geweest."

3.2.1. In het eerste onderdeel voert verzoekster aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van het schoolgaande kind. De Raad merkt vooreerst op dat in de mate het middel betrekking heeft op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard. In zoverre het onderdeel gesteund is op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is het dan ook niet-ontvankelijk.

Ook het tweede onderdeel is geheel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en is daarom eveneens niet-ontvankelijk.

In de mate verzoekster in het eerste onderdeel het hoger belang van het kind aanvoert, motiveert het bestreden bevel om het grondgebied hieromtrent:

"Het minderjarig kind (V. M., °05/05/2004) van het gezin loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven - meer bepaald tot haar negende levensjaar - in de Russische Federatie door en spreekt/schrijft zij dus Russisch. Betrokkene en haar man hebben bovendien nog familie wonen in Rusland. Ten slotte keert het hele gezin terug naar de Russische Federatie en betekent een repatriëring dus geen scheiding van het kerngezin. Deze elementen doen vermoeden dat een re-integratie van het gezin in de Russische maatschappij vrij vlot zal verlopen. Er is met betrekking tot het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Tevens is het hoger belang van het kind niet geschaad."

Verzoekster houdt een uitgebreid betoog met betrekking tot de scholing van haar kind, doch deze grieven hebben hoofdzakelijk betrekking op de eerste bestreden beslissing en de in dit verband

aangevoerde argumenten in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die hier niet in het geding zijn.

Daargelaten of verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat het belang van het kind primordiaal is, maar niet het enige belang is.

De Raad wijst erop dat ook in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist, het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen. Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). De impact van de bestreden beslissingen op het betrokken kind is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van het betrokken kind, zoals de leeftijd, de situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118). Het beginsel van het belang van het kind omvat nogmaals twee aspecten, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

Verzoekster voert in dit verband in het vijfde onderdeel aan dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de verwerende partij hadden kunnen aanzetten tot het rekening houden met de leeftijd van het kind, de situatie in België en in het thuisland en de mate waarin het kind afhankelijk is van de ouders. Verzoekster valt in het onderdeel meermaals in herhaling, maar voert in wezen geen verdere concrete elementen aan.

Uit de hoger aangehaalde motivering blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de leeftijd van het kind en haar vermogen om terug om te schakelen naar de Russische taal. Er werd ook rekening gehouden met de eenheid van het gezin en de mogelijkheid tot integratie in de Russische maatschappij. Verzoekster betoogt weliswaar dat deze motivering nog niet volstaat, maar laat na elementen aan te brengen waarmee alsnog rekening moest worden gehouden. Evenmin toont zij aan waarom deze beoordeling onjuist, disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad wijst er in dit verband ook op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*; “*while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland.)*”).

3.2.2. In het derde onderdeel betoogt verzoekster dat het risico op onderduiken niet aangetoond is. Zij betoogt dat niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de criteria bepaald in artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt de criteria aan de hand waarvan het risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Dit artikel bepaalt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Met betrekking tot het risico op onderduiken bevat het inreisverbod het volgende motief:

“Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.”

Het bestreden bevel om het grondgebied stelt meer uitgebreid:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene gaf geen gehoor aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 21.09.2013 en op 07.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar/zijn evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is bijgevolg proportioneel. Gelet op wat voorafgaat, wordt er geen termijn toegekend.”

Aldus wordt in de bestreden beslissingen (beiden tezelfdertijd genomen) vastgesteld dat verzoekster geen gehoor gaf aan eerdere verwijderingsmaatregelen. Dit beantwoordt aan de criteria die werden voorzien in artikel 1, §2, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist ook niet dat aan deze criteria werd voldaan. Het feit dat deze bepaling niet volledig wordt weergegeven is misschien een tekortkoming in de motivering, doch er blijkt niet dat verzoekster hierdoor in haar belangen werd aangetast. Immers blijkt verzoekster zelf te refereren naar artikel 1, §2, waarmee zij goed aangeeft de beslissingen te begrijpen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat er geen risico op onderduiken is aangezien zij steeds op hetzelfde adres verbleef, dat haar kind onderwijs volgt in haar vaste school en zij nog nooit gevlucht of ondergedoken is, weerlegt zij niet dat zij onder de toepassing van artikel 1, §2, 4°, van de vreemdelingenwet valt. Bovendien is uit de debatten ter terechtzitting gebleken dat het gezin de FITT-woning heeft verlaten en verklaart verzoeksters advocaat geen gegevens te hebben met betrekking tot verzoeksters actuele verblijfplaats.

Het derde onderdeel is ongegrond.

3.2.3. In het vierde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij laat na enig concreet gegeven aan te voeren dat kan wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster kan er niet mee volstaan op louter algemene wijze te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM. Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat zij in het verleden verschillende verzoeken om internationale bescherming indiende, die telkens werden geweigerd (zie hoger, 1.1. en 1.4.)

3.2.4. Waar verzoekster *in fine* nog aanvoert dat de bestreden beslissingen niet vermelden waar en wanneer zij werd gehoord, volstaat het vast te stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt: *“Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Oostende op 03.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.”*

3.2.5. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT